

Nr 333.

Av herr **Swartling m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om rätt i vissa fall till jakt å vildkanin, m. m.

Vid genomläsandet av i Kungl. Maj:ts proposition n:r 229 anförda yttranden framstår såsom ett enstämmigt uttalande att *något* måste göras för att hålla vildkaninstammen inom rimliga gränser och nästan lika enstämmigt att de i Kungl. jordbruksdepartementets P.M. angående ifrågasatt rätt till jakt å vildkaniner föreslagna bestämmelserna härför ej äro lämpliga. Den viktigaste anmärkningen mot förslaget är, att ändamålet med lagstiftningen, kaninernas utrotande, ej kommer att bli resultatet.

De största erfarenheterna av kaninfångst med iller och nät finnas ovedersägligen i Skåne, där denna jaktmetod bedrivits i åtminstone 20 år. Det har här visat sig, att om vildkaninen jagas för ofta med iller, så går den ej ner i boet utan sitter ovan mark. Då kaninfångst med iller och nät endast kan ske, då kaninen anträffas i sitt bo, är det för denna sorts jakts lyckliga genomförande nödvändigt, att den organiseras så, att fångaren ej återkommer till samma bo mer än högst en gång varje fjortonde dag. Det är därför fullkomligt säkert, att resultatet av kaninfångst med iller och nät sjunker i den mån antalet fångare, utan kontroll, uppträda på samma terräng.

Det synes för den skull fullkomligt felaktigt att sätta i gång ett *oorganiserat* utrotningskrig mot kaninerna. I lagförslaget skall Konungen förordna å vilka platser fångst med iller och nät skall få äga rum. Det ligger då nära till hands, att Konungen genom Kungl. Maj:ts befallningshavande även tillsätter lämpliga kaninfångare i behöfligt antal. En verkligt skicklig kaninfångare kan på områden, där kaninen förekommer rikligt, i medeltal fånga 30 st. kaniner om dagen. Utgår man ifrån att han kan erhålla i medelpris 25 öre per kanin, erhåller han en inkomst av 7:50 kr. per dag. Utgifterna för föda till illrarna och inköp av nät äro obetydliga. Av sådana skickliga kaninfångare finnes för närvarande i Skåne en hel del. Skulle lagförslaget bli antaget, kommer deras arbete att så gott som omöjliggöras, ty en oskicklig fångare, som släpper sin iller i ett kaninbo utan att lyckas fånga de däri befintliga kaninerna, åstadkommer samma störande inverkan på kaninernas benägenhet att gå ned i boet, som den, som i samma bo vid samma tillfälle på grund av yrkesskicklighet skulle ha tagit 3—4 st.

Genom den anordningen att rätt att fånga kanin med iller och nät upplätes till endast vissa därtill ägnade personer kunde samarbete uppstå mellan jakträttsinnehavaren och hans anställda och kaninfångarna, någonting, som är nödvändigt för erhållandet av bästa möjliga resultat. Förhållandet är nämligen det, att vildkaninen är ett mycket svårjagat djur, som mycket snart lär sig att skydda sig mot jaktmetoderna, om dessa upprepas för ofta. Det är därför nödvändigt att växla om med olika jaktmetoder samt att tid efter annan lämna kaninerna någon kortare frist för att därefter sätta i gång med ett kraftigt angrepp. Då det tydligt framgår av de givna utlåtandena, att kaninfångst med iller och nät ingalunda kan anses som ett osvikligt utrotningsmedel, utan fast mer får anses såsom ett led i medlen att hålla vildkaninstammen nere och det dessutom av sakkunniga framhålles nödvändigheten av, att fångandet är organiserat, synes det lämpligt att sådan ändring i lagförslaget äger rum att §§ 1 och 2 erhålla följande ändrade lydelse:

§ 1.

Förorsakas inom område av riket genom vildkaniner avsevärd skada för jordbruket, trädgårds- eller skogsskötseln, äger Konungen förordna, att under tiden från och med den 1 augusti till och med den 31 mars därtill lämpliga personer skola, ändå att jakträtten tillkommer annan, av Kungl. Maj:ts befallningshavande bliva berättigade att å området bedriva jakt å vildkanin med iller och nät. Under jakten dödade vildkaniner må av den jagande tillvaratagas och behållas.

Avtal, innefattande avstående från rätt till jakt enligt första stycket, vare utan verkan.

§ 2.

Bedrives jakt enligt § 1, skall medföras intyg att den jagande erhållit Kungl. Maj:ts befallningshavandes förordnande. Samtidigt med utfärdandet av sådant förordnande meddelas jakträttsinnehavaren om, att dylikt förordnande utfärdats för personen i fråga. Den jagande — — —

Vi hemställa alltså,

att riksdagen ville besluta i enlighet med vad ovan anförts.

Stockholm den 25 april 1935.

Nils Swartling.

Fritiof Gustafson.

C. von Mühlenfels.